

om, hvorvidt en Voldgiftstraktat mellem Danmark og Tyskland bliver afsluttet, ligesom man er uden Viden om dens Omfang. Og endelig staar man foran Folkeforbundets Sammenkaldelse af en Nedrustningskonference, der skal drøfte Muligheden af en almindelig Nedrustning“. Det er jo ikke længere siden end i Marts 1926, at man udtalte dette, og man kunde da maaské sige, at nu ligger Forholdene vel paa samme Maade. Men det er jo ikke rigtigt, Tiden rider hastigt, ogsaa hvad internationale Forhold angaar, og der er — som Udenrigsministeren nævnte forleden Dag — siden Krigen afsluttet ikke mindre end 70 Voldgiftstraktater Landene imellem. Med Hensyn til de Punkter, som nævnes i Venstres Betænkning, er der det at bemærke, at Tyskland er optaget i Folkenes Forbund, og at dermed Locarno-Aftalerne er traadt i Kraft. Hvordan man end ser paa Locarno-Aftalerne, betyder de et mægtigt Skridt fremad mod Fred i Europa, et Skridt, som ikke kan værdsættes højt nok. Jeg bebrejder i højeste Grad den ærede Ordfører for de Konservative, at han synes at ville ignorere disse Voldgiftstraktater og alle de Bestemmelser i lignende Retning, som er gennemført indenfor Folkeforbundet. Vi har ingen som helst Grund til at ignorere og se ned paa det Arbejde, der udføres i Genève, men vi bør tværtimod fremhæve Betydningen af det, saa ofte det lader sig gøre, fordi vi, dersom vi ikke kan stole paa Rets- og Fredstanken i Europa, ikke har det, hvortil vi kan hælde vort Hoved. Endvidere er der det at bemærke, at siden denne Betænkning afgaves, har Danmark afsluttet en Voldgiftstraktat med Tyskland, som, saa vidt jeg forstaar, omfatter alle Forhold, der kan opstaa Tyskland og Danmark imellem. Det synes mig derfor, at de to Ting, som man i sin Tid fra Venstres Side fremførte som Indvendinger mod en Ændring af Forsvarsvæsenet, i Øjeblikket er ude af Verden, og at Grundlaget for en Tilslutning til de Tanker, som har fundet Udtryk i det foreliggende Lovforslag, derfor i nogen Grad maa være til Stede. Og det saa meget mere, som det ikke er ubekendt, at et af Venstres Medlemmer af Folketingets Udvalg, det ærede

Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle), har udtalt, at Forholdene nu er fuldstændig forandrede. Han sagde, at man maatte i allerhøjeste Grad glæde sig over den Traktat, som er afsluttet mellem Tyskland og Danmark, og han føjede til, at naar dertil kom Locarno-Aftalernes Ikrafttræden og Tysklands Optagelse i Folkeforbundet, vilde Danmarks militære Situation være saa forandret, at det ikke kunde undgaa at sætte sig Spor i Overvejelsen af vort Militærvæsens fremtidige Ordning. Jeg spørger det ærede Medlem, som talte paa Venstres Vegne, om han deler denne Opfattelse, at det nødvendigvis maa give sig Udslag i de Overvejelser, vi i dette Øjeblik er inde i med Hensyn til Ordningen af vort Militærvæsen. Det forekommer mig nemlig, at de af Venstre udtalte Forudsætninger i nogen Grad er opfyldt, og det Spørgsmaal rejser sig uvilkaarligt, hvilke Konsekvenser Partiet Venstre nu vil tage deraf.

Saa kan man sige til mig: Ja, men der er dog Nedrustningskonferencen tilbage. Jeg tror ikke, at denne Konference nu eller i Fremtiden vil faa afgørende Indflydelse paa vor Stilling med Hensyn til de militære Forhold; jeg tror, at man paa Forhaand maa erkende vor Magtesløshed. Men dernæst vil det sikkert være Aar, før man naar til Afslutning af denne Afrustningskonference. Det drejer sig om en Mængde forskelligartede Stater, hvis Forhold; geografisk og politisk, ikke lader sig indrullere under de samme Vilkaar. Det er fuldkommen umuligt at tænke sig, at det skulde kunne lade sig gøre. Der er store og smaa Stater mellem hinanden, Stater med stor Magt og oversøiske Besiddelser og Stater uden nogen som helst Besiddelser udenfor Landets Grænser. Derfor føler jeg mig overbevist om, at det Forhold ordnes ikke paa een Gang, det ordnes ikke, om jeg saa maa sige, universelt. Og derfor tror jeg ikke, at vi for vort Vedkommende skal lade det være en afgørende Hindring for at gaa til en Omordning af vort Militærvæsen.

Jeg gentager: Hvad om Danmark blev det Land, der tog det første Skridt paa Afrustningsbanen? Vi vilde maaské derigennem blive et lysende Eksempel for andre Lande. Vi skal naturligvis ikke gaa